

2. KAPITOLA

Leyoch sledoval, jak Paddren mává mečem, ohromen vražedným výrazem v jeho očích. Sevřel jílec vlastního meče a zadoufal, že svého mistra nezklame.

„Vraťte se domů,“ zavolal Paddren přes rameno a vyrazil dál po cestě.

Leyoch zaváhal, ale Varnia hmátla po uzdě. „Neposlouchej ho.“

Leyoch tedy vyzval Stína k běhu. Jeli několik kilometrů pořád po stejné cestě, dokud Paddren nezatočil mezi stromy. Šlehaly je nízko rostoucí větve a kořeny vyčnívající ze země je přiměly zpomalit. Před nimi stromy řídly a Leyoch viděl, jak Paddren mizí do sluneční záře. Když se vynořili z lesa, spatřila Paddrena, jak utíká k ležícímu Kalešovi.

Leyoch tasil meč a rozhlédl se po velké mýtině. Kaleš a Reaun leželi na zemi, stejně jako oba koně a Reaunův lovecký pes. Všude panovalo ticho a klid.

Varnia se ho přestala držet kolem pasu, ale Leyoch ji chytil volnou rukou za paži a přitiskl si ji k hrudi. „Počkej, nevíme, jestli je to bezpečné.“

Žár a Pazourek přiběhli k Reaunovi a začali do něj šťouchat čenichy. Varnia vydechla. „Právě se pohnul...“

Vymanila se z Leyochova sevření a seskočila ze sedla.